

มีของ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๖

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา วันสำคัญพุทธศาสนา เห็นไหม เราเป็นสาวกบุตรพุทธชินนรต เรามีความสำคัญในตัวเรา ถ้ามีความสำคัญในตัวเรา เราจะเห็นความสำคัญของวันศาสนา ถ้าวันสำคัญทางศาสนานะ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม

คำว่าตรัสรู้ธรรม นี่มันมีสังขธรรม ความสังขธรรมนี้ความจริงในพุทธศาสนา ถ้ามีความจริงในพุทธศาสนา เห็นไหม พระพุทธศาสนาวางอยู่ในบนอะไร พุทธศาสนาวางอยู่บนโลก โลกนี้พร้อมอยู่เป็นนิจ โลกนี้หมุนเวียนไปโดยธรรมชาติของมัน นี่สังขธรรม ความจริงนี้อยู่กับศาสนา

คูสิ คูเวลาน้ำหลาก เห็นไหม น้ำขึ้นน้ำลง เวลาน้ำขึ้นขึ้นมา เห็นไหม สิ่งที่เป็นวัตถุโดนน้ำขึ้นมา น้ำจะดันขึ้นมาสูงมาก เวลาน้ำลงนะสิ่งนั้นจะลงไปค้างอยู่ น้ำลงไปจนสิ่งนั้นค้างอยู่ต่างๆ เหมือนเวลาสีนามิมา มันกวาดไปหมดเลย

นี่เหมือนกัน สังขธรรม สังขธรรมคือสังขจะความจริง แต่อยู่บนสมมุติใจ อยู่บนสิ่งที่เป็นอนิจจัง คูสิอนิจจังสิ่งนั้นเราเลยไม่เห็นคุณค่าของมัน พอไม่เห็นคุณค่าของมัน เห็นไหม เราพยายามแสวงหาอยู่ แสวงหาอยู่แบบโลก แสวงหาอยู่แบบโลกคือแสวงหาอยู่แบบคนที่ตาบอดสี ตาใสตาไม่สว่างกระจ่างแจ้ง สายตาไม่สว่างกระจ่างแจ้ง การแสวงหาของเราจึงล้มลุกคลุกคลาน ความล้มลุกคลุกคลานของเราเพราะอะไร เพราะมีอวิชชาอยู่ในหัวใจของเราใช่ไหม

แต่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขณะที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เห็นไหม ขณะเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะก็มีกิเลสในใจเหมือนกัน พระเจ้าสุทโธทนะให้มีครอบครัว มีสามเณรอรหุมา แต่ความแสวงหาใน

ใจนั้น ในใจนั้นยังมีความมุ่งมั่น ความมุ่งมั่นเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้าง
สมบุญญาธิการมา

การสร้างสมบุญญาธิการมา ทำให้จิตใจนั้นมั่นคง การให้มั่นคงนี้ไปที่ยวสวน
เห็นคนแก่ คนเจ็บ คนตาย ถึงได้ออกประพฤติปฏิบัติอยู่ ๖ ปี วันนี้วันวิสาขบูชา วันนี้อีก
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ธรรมในศาสนธรรมของเรา ในพุทธ
ศาสนาถึงมีสังฆกรรม มีของดี มีสังฆะ มีความจริง

ถ้ามีสังฆะความจริงนะ เราเป็นคนมีอำนาจวาสนา เราต้องได้เกิดเป็นมนุษย์พบ
พระพุทธศาสนา พุทธศาสนานะ เราออกมาเป็นนักรบนะ คุณิฆราวาสธรรมของเขา เขา
เป็นฆราวาสของเขา เขาจะแสวงหาทางออกของเขา เขาพยายามทำบุญกุศลของเขา นั่นก็
เป็นฆราวาสของเขา เวลาของเขา เห็นใหม่

ทางฆราวาสเป็นทางที่คับแคบ ความคับแคบเพราะเขาต้องทำมาหากินของเขา
เห็นใหม่ คุณิคนมันทำมาหากินขึ้นมา นี่ พอดกเย็นขึ้นมา เสร็จหน้าที่การงานแล้วเขาจะ
มาปฏิบัติ ปฏิบัติแล้วพรุ่งนี้ก็ต้องไปทำงานอยู่ที่นี่ เขาต้องพยายามแบ่งเวลาของเขา นี่ทาง
คับแคบ ความคับแคบเพราะเวลาของเขา หน้าที่การงานของเขาแย่งชิงเวลาของเขาไป

แต่เวลาเราเห็นโทษภัยในวัฏสงสาร เห็นใหม่ เราเห็นโทษในวัฏสงสาร เราถึงได้
ออกจากภคหัสถ์มา ออกจากโลก ออกจากฆราวาสมา มาบวชเป็นพระ มาบวชเป็นพระนี่
วันนี้วันสำคัญในพุทธศาสนา เห็นใหม่ ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เราเป็นศากยบุตรพุทธชินโรตส เราเป็นนักรบ ถ้าเราเป็นนักรบ เรา
แสวงหาสังฆะความจริงของเรา ถ้าแสวงหาความจริงของเรา เราต้องแสวงหาความจริง
ด้วยคุณงามความดีของเรา

แต่ด้วยคุณงามความดีของเรา คุณิ เราเริ่มปรารถนาออกมาบวชเป็นพระ การ
ปรารถนาออกมาบวชเป็นพระออกมาบวชเป็นนักรบ เรามีเจตนาเป้าหมายของเราจะ
สิ้นสุดแห่งทุกข์ จะสิ้นสุดแห่งทุกข์เราก็ต้องตั้งใจขวนขวายของเรา นี่ตั้งใจขวนขวายของ
เรา เห็นใหม่ เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ก็เลศในใจของเรามันบิดเบือน ก็เลศในใจ
ของเรามันบิดเบือน มันต่อรอง มันชักจูงให้ไปในทางที่ผิด

เราว่ามีของ มีของ เรามีของดีมาอวดใจ ชรามขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้มีของดี ของในพุทธศาสนานี้มีของ มีของ แต่ของนี้เป็นสังขาร เป็นความจริง เป็นสิ่งที่เบญจขันธ์เป็นคุณงามความดี เป็นสิ่งดีงาม

แต่กิเลสของเรามันมีของ แต่เป็นของชั่ว กิเลสค้นหาความทะยานอยากมันเห็นแก่ตัว เห็นแก่ตัว มากมาก อยากใหญ่ มักง่าย ทำอะไรเอาแต่สะดวกสบายของตัวเอง นี้มีของเหมือนกัน แต่ของ همین เห็นไหม ของ همینนี่แมลงวันมันชอบตอม เวลาแมลงผึ้งมันหาแต่เกสรดอกไม้ของมัน มันหาเกสรดอกไม้ น้ำหวานของมันเอามาเป็นน้ำผึ้ง เห็นไหม แมลงผึ้งนี้เป็นฝ่ายมรรค แสวงหาแต่คุณงามความดี แสวงหามาเพื่อประโยชน์

คูลี ในสมัยโบราณเขาเลี้ยงผึ้งไว้ เขาต้องการเอาน้ำหวานมาปรุงอาหาร น้ำตาลนี้เขาใช้น้ำผึ้งแทนน้ำตาล ในปัจจุบันนี้เทคโนโลยีมันเจริญ เขาถึงปลูกอ้อยกันมาเพื่อกลั่นเอาน้ำตาลออกมาใช้ประโยชน์ นี่มันโลกเจริญๆ ใจ เจริญคือเจริญในความสะดวกสบายของเราใจ เจริญสิ่งที่เราแสวงหามาเพื่อดำรงชีวิตใจ แต่เจริญมาแล้วนี่ชีวิตหนึ่งมีการพลัดพรากเป็นที่สุดใจ นี่วันเวลามันล่องไปๆ ชีวิตเรามีการพลัดพรากเป็นที่สุด ชีวิตเรามันต้องตายไปข้างหน้าแน่นอน เราทำคุณงามความดีขนาดไหน ทำประสาโลกของเขา เทคโนโลยีมันเจริญขึ้นมา ความสะดวกสบายขนาดไหน สะดวกสบายของโลก สะดวกสบายของการดำรงชีวิต แต่มันก็เป็นความสะดวกสบายของกิเลสด้วย กิเลสมันพอใจอย่างนั้น

เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม รุกขมูลเสนาสน์ ให้เราออกไปประพฤติปฏิบัติ ให้อยู่โคนไม้ ให้แสวงหาที่สงบสงัด ให้เที่ยวป่าช้า พอเที่ยวป่าเข้าไปเราก็ก้าวตาย ก้าวฝีกก้าวสง

แต่เวลาเขาไปในที่มโหฬารสมโภช เขาไปที่รื่นเริงของเขา เขาไปแล้วเขามีความสุขของเขา นั่นนะมันเป็นความเห็นของโลกใจ นี้มีของของอย่างนั้นใจ ของที่มันไหลไปกองอยู่กับโลกๆ ใจ ถ้าโลกเขาชอบกัน เห็นไหม เวลาเขาถือศีล ๘ เขายังห้ามฟัง เล่นฟ้อนรำ นี่ห้ามเล่นฟ้อนรำเพราะอะไร เพราะสิ่งนั้นมันเป็นอบายมุข มันเป็นสิ่งทำให้เปลืองเปลือง ทำให้หลงไหล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ตัดทิ้งซะๆ เพราะเราเป็นศากยบุตรพุทธชินนรต

แต่ถ้าเป็นฆราวาสธรรมของเขา เขาทำของเขาได้ เขาเพื่อแผ่ของเขาได้ เพราะอะไร เพราะทางเขาคับแคบใจ ในเมื่อทางเขาคับแคบ เขาก็แสวงหาของเขา หาทางออกของเขาด้วยความมุ่งหมายของเขา เราเป็นนักรบนะ ถ้าเราเป็นนักรบขึ้นมา เราบวชขึ้นมาแล้วนี่เราจะมิของของเรา เรามีของของเรานะ เราต้องมีศีล สมาธิ ปัญญาของเรา ถ้าเรามีของของเรานะ เราเอาของของเรามาอวดได้

แต่ทางโลกของเขา คำว่ามีของๆ ของของเขาทำอะไร? นั่นคือไสยศาสตร์ไง เขามีไสยศาสตร์แล้วเอาไสยศาสตร์มาอวดมาโชว์กัน ไสยศาสตร์มันเป็นอะไร? ไสยศาสตร์นี้ อภิญญา ๖ อภิญญา ๖ การรู้วาระจิต รู้ต่างๆ การคาดหมายเดาล่วงหน้ามันจะมีประโยชน์อะไร

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ยืนยันไว้แล้วว่า ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ทุกคนตายไปข้างหน้าแน่นอน นี่วันเวลามันก็ลี้ลนินสัตว์โลกไปทั้งหมด เราก็โดนเวลานี้ก็ลี้ลนินไป ถ้ากลิ้งกันไปนี่เวลาเรื่องสังขารเพื่อความจริง มันก็กลิ้งกันตัวมันเองอยู่แล้ว

ถ้าเรามีของ ของอะไร? ของชั่ว ของชั่วอย่างนั้นเอามาเป็นประโยชน์อะไร มันไม่มีประโยชน์กับใครทั้งสิ้น แล้วมันอยู่ไหน มันอยู่ในใจเราเพราะมันเป็นมารไง มารมันอยู่กับดวงใจ ดวงใจมันถึงได้เวียนตายเวียนเกิดไปในวัฏสงสาร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวียนตายเวียนเกิด เวียนตายเวียนเกิดด้วยบุญบารมี ด้วยสร้างสมบุญญาธิการ เห็นใหม่ เกิดเป็นพญาลิง เกิดมาเป็นหัวหน้ากวาง เวลาเกิดเกิดมาเป็นจักรพรรดิ เกิดต่างๆ เกิดมาเพื่อสร้างสมบุญญาธิการ เกิดมาเพื่อสร้างคุณงามความดี เกิดมาเพื่อทำคุณงามเพื่อโลก เพื่อโลกให้เขาได้ฟังได้อาศัยคุณงามความดีของเรา เห็นใหม่ ได้ฟังอาศัยบุญบารมีของเรา มาใช้สิ่งอำนวยความสะดวก ใช้ความคุ้มครองจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่สร้างสมบุญญาธิการมาอย่างนั้น มันถึงมีอำนาจวาสนาขนาดนั้น ถ้ามีอำนาจวาสนาทำสิ่งใดๆ นะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ใครๆ ก็ปรารถนาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกนี่เพราะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครๆ ถึงปรารถนามาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไม่ใช่ มันเป็นเพราะท่านทำของท่านมาเอง ท่านทำของท่านมาเอง ใครทำมาได้ อย่างนั้นไง

ถ้าทำเองได้อย่างนั้น แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์พบพุทธศาสนา เราทำอะไรของเรา มา ถ้าเราไม่ทำของเรามานะ คุณติในปัจจุบันนี้ ๗ พันกว่าล้านคน ชาวพุทธมีเท่าไร? ชาวพุทธมีเท่าไร? เราภูมิอกภูมิใจในเมืองไทย ชาวพุทธ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ทำอะไรกันอยู่ ๕๐ เปอร์เซ็นต์มันก็อยู่กับตามประสาโลกๆ ประสาโลกๆ นะ สิ่งนั้นทำไมมันชินชากับกิเลสกัน

แต่เราว่าเราเป็นนักรบไง เราเป็นพุทธตื่นตัวไง เราไม่นอนจมอยู่กับกิเลสไง ถ้ามันนอนจมอยู่กับกิเลส ทำไมเราไปนอนจมอยู่กับวิชา ไปนอนจมอยู่กับพญามารไง ถ้ามันนอนจมอยู่กับพญามาร เราทำความเพียรของเรา มันไม่ตื่นเร็งอาจหาญมาไง ถ้ามันตื่นเร็งอาจหาญขึ้นมา เห็นไหม สติมันอยู่ที่ไหน? ถ้าเราตั้งสติขึ้นมา กำหนดพุทโธๆ ปัญญาอบรมสมาธิขึ้นมา สมาธิมันต้องเกิดขึ้น ถ้าสมาธิเกิดขึ้นมานี่เจริญแล้วเสื่อม ถ้าสมาธิไม่เกิดขึ้น เราก็ไม่รู้จักอะไรเจริญอะไรแล้วเสื่อม

ถ้าสมาธิมันเกิดขึ้นเราจะเจริญแล้วเสื่อม คุณติในฆราวาสของเขา เขาทำครัวของเขา เขามีมีคมีพัวเพื่อทำอาหารของเขา ถ้ามันขาดความคมขึ้นมา มันกระทำให้สิ่งใดมันก็ติดขัดแล้ว นี่โครมาทำให้สิ่งใดก็แล้วแต่เครื่องมือเครื่องใช้ของเขา ถ้ามันแข็งแรง มันใช้ประโยชน์ของเขา เขาใช้ของเขาได้สมประโยชน์ของเขา นั่นเขาก็ใช้ประโยชน์ได้ พอใช้ๆ ไปมันชำรุด มันเสียหายไป มันก็ใช้ประโยชน์ไม่ได้ นี่แม้แต่ทางวัตถุทางโลกเขานี้มันยังไม่มีสิ่งใดคงที่ มันยังเปลี่ยนแปลงของมันเลย ถ้าใช้งานของมันไปแล้วมันต้องเสื่อมสภาพเป็นธรรมดา

แล้วหัวใจของเรา คุณติเวลาล้มลุกคลุกคลาน มันไม่เป็นธรรมดาหรอก ล้มลุกคลุกคลานมันมีจะให้ความทุกข์ความขำขี้ในหัวใจ พอมันมาให้ความทุกข์ความขำขี้หัวใจนี้ ธรรมดาๆ ของกิเลสไง ธรรมดาของกิเลสที่มันชี้หัวเราอยู่นี้ไง เวลาเรามีความเพียรขึ้นมา เราเกิดมามีศักยภาพ เราเกิดมาเป็นชาวพุทธพบพุทธศาสนา เราบวชออกมาประพฤติปฏิบัติด้วย เรากำหนดพุทโธของเรา แล้วใช้ปัญญาอบรมสมาธิของเรา ถ้าจิตมันสงบเข้ามาได้ พอจิตสงบเข้ามาได้มันก็เสื่อมได้ จิตเวลามันเสื่อม จิตที่มันพื้นฐานของ

ปลุชนมันจะขึ้นเป็นกัลยาณปลุชน ขึ้นเป็นกัลยาณปลุชนเวลามันทำความสงบของใจ
ขึ้นมา ใจมีหลักมีเกณฑ์เพราะเหตุใด?

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ถ้าเราสร้างเหตุของเรา เราตั้งสติของเรา เรามีคำบริกรรม
ของเรา เราใช้ปัญญาอบรมสมาธิของเรา ใช้ปัญญาๆ นี้แหละ ด้วยความเข้าใจผิดของโลก
เขา เขาบอกการใช้ปัญญานี้เป็นพุทธศาสนา ศาสนาแห่งปัญญา เขาใช้ปัญญากันอย่างนั้น
ปัญญาอย่างนั้นมันเป็นปัญญาของโลกียปัญญา ปัญญาของกิเลสใจ ปัญญาของตัณหา
ทะยานอยาก เวลาบอกปฏิบัติธรรมนี้มีตัณหาทะยานอยากไม่ได้ ถ้าอยากปฏิบัติธรรม
ไม่ได้ เพราะมันเป็นกิเลส

แต่เวลาใช้ปัญญาของเขาด้วยตัณหาทะยานอยาก เขาไม่รู้ตัวของเขาเลย นี่เวลา
กิเลสมันปิดบังตานี้เราจะไม่รู้ว่ากิเลสมันรูปร่างหน้าตามันเป็นอย่างไรเลย เราไม่รู้จัก
กิเลสเลย เราอ้างแต่ว่ากิเลส เรียกชื่อกิเลส แสวงหากิเลส แต่เวลาทำไปพร้อมกับกิเลสไม่
เข้าใจว่านั่นเป็นกิเลส

แต่เวลาคนที่ปฏิบัติกัน พุทโธๆ ปัญญาอบรมสมาธิ เขาบอกสิ่งนั้นเป็นสมณะ มัน
ไม่ใช่ปัญญา การไม่ใช่ปัญญานี้มันต้องทำจิตของใจเข้ามา ถ้าใจมันสงบเข้ามา มันวาง
ความสกปรกความโสมมของมัน มันวางพญามารของมัน ของที่เป็นของเหม็น ของที่เป็น
อวิชชา ของที่เป็นความไม่ปรารถนา ถ้าวางสิ่งนั้นได้นะ มันก็สะอาดบริสุทธิ์ มันเป็น
เกสรดอกไม้ มันเป็นสิ่งหอมหวานของแมลงผึ้งเขา ถ้าเป็นของแมลงผึ้งมันก็เป็นมรรค
สิ่งที่เป็นมรรคขึ้นมามันก็เป็นประโยชน์กับใจของเราขึ้นมา ถ้ามันเป็นประโยชน์ขึ้นมา

ถ้ามันไม่เป็นประโยชน์ล่ะ มันเป็นเรื่องของโลกๆ เห็นไหม โลกๆ บอกให้ใช้
ปัญญา นั่นปัญญาโลกียปัญญาทั้งนั้นล่ะ ถ้ามันทำถูกต้องดังงามขึ้นไป มันก็เป็นปัญญา
อบรมสมาธิ ปัญญาอบรมสมาธิเพราะใช้ปัญญาเป็นแล้ว จะตริกขนาดไหน จะใช้ปัญญา
ขนาดไหน ถึงที่สุดแล้วมันก็ปล่อยวาง

การปล่อยวางนั้นเป็นสมณะทั้งนั้นล่ะ การปล่อยวางมันเป็นสมณะ มันเป็นความ
ว่าง ความว่างนี้ขาดสติ ความว่างที่ไม่มีปัญญาควบคุม เพราะความว่างอย่างนี้คือการ
พิจารณาแล้วมันว่างๆ อยู่ มันสืบต่อไม่ได้ เวลาทำสมาธิ เวลาเราทำสมาธิ สมาธิ
เจริญแล้วเสื่อม คนที่ไม่มีสมาธิเลย ไม่รู้จักการเจริญอยู่ที่ไหน การเสื่อมอยู่ที่ไหน เพราะ

เรามีสติปัญญาของเรา เราใช้คำบริกรรมของเรา เราใช้ปัญญาอบรมสมาธิของเราขึ้นมา จิตใจมันก็สงบขึ้นมาง่าย จิตใจมันก็สงบขึ้นมาได้ จิตใจสงบขึ้นมาได้ ได้เพราะเหตุใด ได้ เพราะมันมีเหตุมีผลของมัน ได้เพราะมันมีคำบริกรรม ได้เพราะมีสติขึ้นมา คุณแล้ร้กษา ขึ้นมา มันก็ถึงความสงบ

ถ้าความสงบ ถ้ามีสติปัญญาขึ้นต่อเนื่องขึ้นไป สงบมันก็ลึกซึ้งมากขึ้น สงบมันก็มีบาทฐานที่ดีขึ้น แล้วมีความชำนาญขึ้น มันก็เข้าออกได้ง่ายขึ้น แต่ถ้าขาดสติ ขาดปัญญา ที่มันไม่รอบครอบ มันก็เสื่อมไปเป็นธรรมดา ถ้ามันจะเจริญแล้วเสื่อม มันต้องมีเจริญ ขึ้นมา มันต้องมีความสงบขึ้นมามันถึงจะเสื่อมได้ ถ้าไม่มีความสงบขึ้นมา เอาอะไรมา เสื่อม คนนะไม่เคยมีตั้งค์ ตั้งค์มันจะหายไปจากไหน คนเรามีเงินมีทอง เงินทองหายไป มันถึงเอาเงินทองจากเราไป คนที่ไม่เคยมีเงินมีทองแล้วบอกเงินทองจากเราไป มันไม่มี ตั้งค์แต่ตั้งค์ มันไม่มีตั้งค์แต่มีเงินมีทองขึ้นมา แล้วมันจะเอาอะไรที่จากเราไป มันไม่มีสิ่ง ที่ จากไป แต่ถ้าทำความสงบเข้ามาแล้วมันสิ่งที่จากไป เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราใช้ปัญญาๆ ในเมื่อมันไม่รู้จัก สิ่งนี้ไม่รู้จักว่าสิ่งนี้ปัญญาๆ ปัญญาในพระพุทธศาสนาคือภาวนามยปัญญา ภาวนามยปัญญามันจะเกิดขึ้นต่อเมื่อจิต มันสงบ จิตมันมีหลักมีเกณฑ์ของมัน พอมีหลักมีเกณฑ์มันไปเห็นสัจจะตามความจริง เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต ตามความจริง มันก็จะมิวิปัสสนาเกิดขึ้น มีปัญญาเกิดขึ้น ปัญญาในการภาวนาเกิดขึ้นมา อันนั้นมันถึงสัจจะความจริง

แต่เราไม่มีสิ่งความจริงสิ่งใดเกิดขึ้น เราใช้ตรรกะของเรา เราใช้ความเห็นของเรา ในเมื่อเป็นโลกียปัญญา สิ่งนี้เป็นโลกียะ สิ่งนี้เป็นสัตถุญา สิ่งที่เป็นจินตนาการขึ้นมา แล้วบอกว่า สิ่งนี้เป็นปัญญาๆ นี่มันเป็นปัญญาเห็นผิด ถ้าปัญญาเห็นผิดนี่คนมีของ กับคนไม่มีของ เห็นไหม คนมีของดี มีของในพุทธศาสนา ในพุทธศาสนาเรามีแต่ของดี

ในพุทธศาสนามีแต่สังขธรรม ในพุทธศาสนามีแต่คุณงามความดี ในพุทธศาสนา มีเห็นไหม มีความกตัญญูกตเวที มีคุณธรรม มีความสงบของใจ ถ้าเกิดมีปัญญาขึ้นมา ปัญญามันแยกแยะกิเลส เห็นไหม ดั่งคปหาน ถ้าตั่งคปหานต่อเนื่องขึ้นไป มันจะเป็น สมุจเฉทปหาน พอสมุจเฉทปหาน ถ้ามีสติปัญญาขึ้นไปมันก็เป็นสกิทาคามีมรรค สกิทา คามีมรรคถ้ามีปัญญาไล่ต้อนเข้าไป ใช้สติปัญญาแยกแยะขึ้นไป สรุปรเข้ามามันก็เป็นสกิ

หากามีผล ถ้ามีความสงบระงับมากขึ้นไป มันก็อาจจะเป็นอนาคามีมรรค ถ้าอนาคามีมรรคใช้ปัญญาแยกแยะขึ้นไป ต่อขึ้นไปมันก็เป็นมหาสติ มหาปัญญา มันทำลายอวิชชา มันทำลายกิเลสออกไป มันก็เป็นอนาคามีผล อนาคามีผล ถ้ามันใช้สติปัญญาเป็นอัตโนมัติ สติปัญญาที่เป็นปัญญาญาณขึ้นไปมันก็เป็นอรหัตตมรรค ถ้าอรหัตตมรรคพิจารณาถึงที่สุดมันก็เป็นอรหัตตผล

นี่มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ พอมันเป็นอรหัตตผลแล้วนี่ มรรค ๔ ผล ๔ เห็นใหม่ มรรค ๔ อรหัตตมรรค อรหัตตผล ที่มันเป็นมรรคอันละเอียด มันเป็นที่สุดบุคคลคู่ที่ ๔ เป็นบุคคลที่ ๘ นี่มันทำสิ้นสุดไป เห็นใหม่ นิพพาน ๑ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ เวลาพิจารณาไปมันถึงที่สุดของมัน มันทำของมันเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป

เป็นขั้นเป็นตอนเพราะอะไร เพราะเป็นสัจจะความจริงใจ มันมีความจริง มันมีของจริง ความเป็นว่ามีของๆ ของจริงคือสัจธรรมในพุทธศาสนา แต่ในเมื่อปฏิบัติของเรา มันมีของปลอม มันมีแต่อวิชชา มีแต่ค้นหาความทะยานอยาก มีค้นหาทะยานอยากมันก็จะเป็นการจินตนาการ ความจินตนาการในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยจินตนาการของกิเลสค้นหาความทะยานอยาก มันก็จินตนาการของมันไป

เวลาคนมีของ ถ้าเขามีของดีของเขา คนมีของ ของดีของเขานี้เขาคมในฝัก เขาคมในฝักนะ ในเมื่อมีเหตุมีผลขึ้นมา สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์กับเราขึ้นมาทันที แต่ถ้าคนที่มิของในทางเลว เห็นใหม่ มันระรานเขาไปทั่ว มันระราน มันทำลายเขาไปทั่ว แล้วมันเป็นประโยชน์อะไรขึ้นมาล่ะ คนจริงเขาคมในฝัก เขาคมในฝัก ความจริงเป็นความจริงอยู่แล้ว ความจริงทุกอย่างคนก็ต้องการคนก็ปรารถนา ความจริงมันเป็นความจริง แล้วความจริงมันอยู่ที่ไหน

ความจริงโดยสมมุติ นี่จริงโดยบัญญัติ จริงโดยวิมุตติ จริงโดยสมมุติอะ มันจริงไหม? จริง! นี่ชีวิตเป็นของเราไหม? จริง แต่มันเป็นของเราจริงๆ หรือ จริงในทางปรมาติในทางมันไม่จริง มันไม่จริงเพราะมันอยู่กับเราไม่ได้ มันอยู่กับเราชั่วคราว นี่โดยธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเราตรรกะ เห็นใหม่ เราก็รู้ได้ คนเราเกิดมาต้องตาย ถ้าเป็นจริงมันก็อยู่กับเราตลอดไปสิ มันก็เป็นธรรมชาติ ธรรมชาติก็เป็นอย่างนี้

สิ่งใดเกิดขึ้นมันก็ดับไปเป็นธรรมดา มันเป็นธรรมชาติ แล้วเป็นโดยธรรมชาติ นี่ กุปปธรรม ตัฟเพ ชัมมา อนัตตา สภาวะที่มันไม่เป็นจริง มันเป็นสมมุติ มันจริงตามสมมุติ แล้วมันเป็นบัญญัติ บัญญัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม ลัทธิธรรมที่เราศึกษาธรรมเป็นบัญญัติ บัญญัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราไปศึกษามา ศึกษาเราก็บรรยายธรรมกัน บรรยายธรรมเข้ามานี้ลัทธิธรรมมันเป็นแบบนี้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วมันต้องดับไป ดับไปแล้วเรารู้อะไร แล้วเห็นอะไรล่ะ มันก็เป็นความจริง นี่จริงโดยบัญญัติ

แล้วจริงโดยวิมุตติละ เวลาวิมุตติมันจริง ความจริงมันมีใจ จริงโดยสมมุติมันแปรปรวน มันเป็นกุปปธรรม แต่เวลาจริงโดยวิมุตติละ มันอกุปปธรรม มันจริงๆ มันมีจริงๆ สิ่งที่เราเวียนตายเวียนเกิดมันก็ธรรมดา สิ่งใดเกิดขึ้น สิ่งใดตั้งอยู่ สิ่งนั้นต้องดับไป นี่สิ่งใดเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วต้องดับไปเป็นธรรมดา ไม่มีอะไรคงที่หรอก อ้าว! ถ้าไม่มีอะไรคงที่ นิพพานคงที่ไหม? อกุปปธรรมมันคงที่ไหม? มันมี ถ้ามันไม่มีก็คือมันไม่มีใช่ไหม แต่นี่มี นี่มีของนะ

พุทธศาสนานี้มีของ ของดีด้วย ถ้ามันมีของมันเพราะมันมี ถ้ามันมี มันถึงบอกจะเอาสิ่งที่เป็นสมมุติ เป็นความจริงสมมุติไม่ได้ แต่ถ้าความจริงสมมุติมันไม่มีหรือ ชีวิตนี้ไม่ใช่ของเราใช่ไหม? นี่สิทธิหน้าที่ที่เราหาไม่ใช่ของเราใช่ไหม? กฎหมายยังรับรองเลย กฎหมายยังรับรอง ถ้าเราลงทะเบียนแล้ว เราขึ้นบัญชีแล้ว มันของเราทั้งนั้นนะ แต่ของเรามันอยู่กับเราไหมล่ะ? ทำไมมันผ่อนถ่ายกันได้ล่ะ? ทำไมมันซื้อขายกันได้ล่ะ? ทำไมโอนสิทธิกันได้ล่ะ?

นี่มันสมมุติไง มันจริงตามสมมุติ มันก็มีจริงของมัน ถ้ามันมีจริง เห็นไหม ถ้าเราศึกษาแล้ว เราศึกษาของเรา แล้วสิ่งที่เป็นจริงตามสมมุติมันก็เป็นสมมุติ แล้วเราวางได้ไหม? เราวางไม่ได้ เราวางไม่ได้เพราะว่าสิ่งนี้มันส่งออก ส่งออกมาเป็นเอกสาร มาเป็นสิทธิหน้าที่

แต่จิต เวลาเวียนตายเวียนเกิดเราเรียกร้องได้ไหม ทุกคนบอกเราเกิดมาต้องสมความปรารถนา เราเกิดมาต้องประสบความสำเร็จทั้งหมด เราคิด นี่เกิดมาแล้วนะ เขาบอกว่าในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดอย่างนั้นจริงๆ นะ คนเราไม่ดี

เพราะการเกิด คนเราดีเพราะการกระทำ การเกิดนี้มันเป็นเวรเป็นกรรม เห็นไหม นี่มันเป็นผลของวิญญูะที่ไม่มีใครจะมีอำนาจเหนือมัน แต่เวลามันเกิดมาแล้ว เห็นไหม เราเกิดมาเป็นคน ถ้าเราเกิดเป็นคน ถ้าผู้ที่มีสติมีปัญหา เขาสละทิ้งสิทธิเสรีภาพความเป็นมนุษย์ มาบวชเป็นสมณะ

สมณะ เห็นไหม มีธรรมและวินัยนี้คุ้มครองดูแล ถ้ามีธรรมและวินัยคุ้มครองดูแล เราจะประพฤติปฏิบัติของเรา ถ้าเราประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา เรามีอำนาจวาสนา สิ่งที่เราทำๆ กันนี้เพราะเรามีอำนาจวาสนา เราถึงได้เกิดมาเป็นชาวพุทธแล้วพบพุทธศาสนา ถ้าเราไม่เจอพุทธศาสนาเราจะไปทำอะไร เราจะไปเริ่มต้นกันหรือ เราจะเป็นผู้ที่แหวกว่ายออกจากวิญญูะด้วยตัวของเราเองหรือ สิ่งนั้นมันก็เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ

แต่เราเกิดมามีพระพุทธรศาสนาแล้วละ ศาสนานี้มันสองพันกว่าปีแล้ว เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ถ้าเราพบพระพุทธรศาสนาแล้ว ถ้ามีความเชื่อมั่น มีสัจจะ แล้วจะทำความจริงของเรา อันนี้มันก็เป็นประโยชน์มหาศาลแล้ว แต่เวลาทำจริงขึ้นมาแล้ว เห็นไหม ถ้ามันมีของ มีของก็ของกิเลสไง กิเลสมันทำให้เราล้มลุกคลุกคลานอยู่นี่ ที่ประพฤติปฏิบัติไม่ประสบความสำเร็จก็เพราะกิเลส เห็นไหม เรานอนจมอยู่กับมัน ถ้านอนจมอยู่กับมัน ปฏิบัติก็ปฏิบัติโดยกิเลส เอากิเลสมาบังหน้าไว้ก่อน เอากิเลสออกหน้าไว้ก่อน ทำสิ่งใด กิเลสเป็นคนบังคับบัญชาทั้งนั้นเลย ทำตามนั้น ทำตามนั้นเลย ทำตามนั้น

แต่ถ้าเรามีสติปัญญา เรามีอุบายแยกแยะออกไป เวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เราก็ต้องมีอุบายสิ มันต้องมีอุบาย มีปัญญา ไม่ใช่เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนาโดยกิเลสมันสั่ง นี่กิเลสมันสั่งต้องทำอย่างนั้น ทำตามนั้นเลย ข้อวัตรปฏิบัติก็เป็นข้อวัตรปฏิบัติ ข้อวัตรมันมีอยู่แล้ว เพราะข้อวัตรถ้าใครมีสติปัญญา เอาสิ่งนี้มาเป็นอาวุธต่อสู้กับกิเลส แต่ถ้าเราไม่มีสติปัญญานะ กิเลสมันเอาสิ่งนี้มาอ้างนะ ถึงเวลาแล้วมันทำตามนั้นๆ ตายเพราะกิเลสมันขวางหน้า แล้วกิเลสมันเอาสิทธิหน้าที่ในการประพฤติปฏิบัติของเรานี้มาอ้างอิงกับเรา เราก็ทำตามนั้นๆ ก็จบไปเท่านั้นเอง มันก็ต้องมีโอกาสใช้ไหม

นี่บางโอกาสสุติ ในการประพฤติปฏิบัติมันต้องมีหนักมีเบา เวลามันหนักนะ เวลาจิตมันเสื่อม เวลาจิตมันเร้าร้อน เราต้องผ่อนต้องคลาย ต้องทุกๆ อย่างเลย เพื่อต่อสู้

กับมัน แต่เวลาจิตมันดีนะ เวลาจิตมันดี นี่พุทโธๆ ถ้ามันบอกว่าพุทโธมันหยาบ มันลงสมาธิไม่ได้เพราะมันหยาบ

เวลามันละเอียดละ แล้วละเอียดขึ้นไป เราละเอียด เรามีสติปัญญาเข้าไป มีสติดีๆ กับให้ชัดเจนกับในคำบริกรรมนั้น ละเอียดแค่ไหนเราก็รู้ตามความละเอียดนั้น แล้วพอมันละเอียดลึกซึ่งจนมันละเอียดจนมันกำหนดไม่ได้ พอมันกำหนดไม่ได้นี่เหมือนลงสู่สมาธิที่ละเอียด เห็นไหม นี่มันหยาบละเอียดมันก็มีของมัน เห็นไหม

นี่เหมือนกัน ถ้าเราบอกว่าเดี๋ยวถ้าเราพุทโธๆ พุทโธไม่ชัดมันจะลงภวังค์ ถ้าพุทโธชัดๆ ไว้ ชัดๆ ไว้ ถ้ามันละเอียดไว้มันรู้ของมัน เราทำหน้าที่มีของเราไป ถึงเวลาแล้วถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา มันเป็นจริงของมันขึ้นมา

แต่ถ้าความคาดการณ์หมายของกิเลส มันบัญชาหมดเลย นี่ถ้ามันพุทโธชัดๆ มันก็เป็นว่าเรื่องหยาบๆ มันละเอียดไม่ได้ เวลามันจะละเอียดขึ้นมามันก็แก้งลิมชะ พยายามทำให้มันเลื่อนๆ ไป ให้มันละเอียดเข้าไป มันก็ตกภวังค์ไปซะ นี่ กิเลสนะ มันพลิกแพลงเอาความเพียรของเรามาเป็นอาวุธของมัน แล้วกลับมาทำลายเรา

แต่ถ้าเราใช้กิเลสมันซ่อนเงื่อนต่อไป ซ่อนเงื่อนต่อไปว่า ถ้าอย่างนั้นเราก็ไม่ต้องทำอะไรเป็นนคติกาเลย เราก็ต้องต่อสู้เป็นปัจจุบันตลอด ปัจจุบันตลอดกิเลสมันก็อ้าแงะให้เขาทำกันไปเถอะ ก็เพราะเขาทำกันอยู่อย่างนั้น มันเป็นเรื่องของกิเลสมันบังหน้ากิเลสมันบังเง ถ้าคนๆ นั้นทำไปแบบซื่อเบื้อ เราเป็นคนฉลาด นอนตีแปลงเลย เวลากิเลสมันพลิกแพลงไปนะ มันเป็นโทษหมดเลยนะ ถ้าความชั่วของที่เป็นโลกๆ ของที่เป็นตัณหาทะยานอยาก มันออกหน้า

แต่ถ้าเป็นของดีในพุทธศาสนา นี่พุทธศาสนามีสัจจะมีความจริง มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ยืนยัน ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมโดยชอบ แล้วเวลาเทศน์ว่าการไป สาวกสาวกจะขึ้นมา นี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งเอตทัคคะไว้ ๘๐ องค์ นะความจริงทั้งนั้นนะ ความจริงมันมีในพุทธศาสนา แต่ความจริงในใจเรามันยังไม่ปรากฏ

ถ้าความจริงในใจเราปรากฏนะ เราทำสิ่งใดด้วยความรื่นเริงอาหาญ เราทำด้วยความจริงของเรา ถ้าความจริงของเรา มันเป็นผลดีของเรา มันเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูฏิกโก เพราะจิตมันรับรู้ของมันเอง มันสงบก็สงบในใจของเรา ถ้าเกิดปัญญาขึ้นมา นะ สาธุ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ธรรม เห็นธรรม พระอัญญาโกณฑัญญะ “สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นต้องดับไปเป็นธรรมดา” เวลาพิจารณาเข้าไปไม่ธรรมดา สิ่งที่เป็นธรรมดามันมีช่องว่าง มีระยะทางมหาศาล เวลาทำมันเร็วมาก เร็วกว่านี้เยอะนัก เวลาจิตมันเห็นมันเห็นของมัน เวลาเห็นกายขึ้นมา พิจารณาไปนี่มันพับๆ มันแปรสภาพตลอด ได้ขนาดไหน ก็เลสมันตามมาตลอด ได้มาขนาดไหน มันปล่อยวางขนาดไหนมันก็สงสัย มันไม่ถึงที่สุดแห่งทุกข์หรอก

แต่พิจารณาซ้ำแล้วซ้ำเล่าๆ ถึงที่สุดนะ เวลาพิจารณาเข้าไปแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่า เวลามันเข้าไปถึงรากฐาน มันตัด เห็นใหม่ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส สังโยชน์มันขาดมันขาดอย่างไร เวลามันขาดออกไปมันรู้จริงของมัน เห็นใหม่ ถ้ารู้จริง นี่ใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นต้องดับเป็นธรรมดา ดับอย่างไร ดับขนาดไหน ขณะที่เกิด ขณะที่ดับ ที่มันรู้จริงของมัน ถ้าขณะที่เกิดที่ดับมันเห็นจริงของมัน มันถอดถอนถอดถอนอย่างไร

แต่พอเราไปศึกษาธรรมเรารู้ก่อนแล้วไง มันจะเห็นจริงอย่างนั้น มันจะรู้จริงอย่างนี้ แล้วมันจะถอดถอนอย่างนั้น พอถอดถอนอย่างนั้น นี่สัญญาทั้งนั้น มันอ้างอิงไปก่อนทั้งนั้นเลย ถ้าอ้างอิงไปก่อน นี่สัญญาบังหน้า ถ้ามีของก็เป็นของกิเลสชะ มันควรมีคุณงามความดีของเรา อย่าให้กิเลสมันจุกกระชากลากไปตลอด

วันสำคัญในพุทธศาสนานะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าล้มลูกคลุกกลานมา ๖ ปี ไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ มานี้ เวลาประพฤติปฏิบัติกิเลสมันอยู่ที่เราๆ ต่อสู้กับความเป็นจริง ก็นล้มหายใจเลย ในเมื่อสู้กันไม่ได้สลบไปถึง ๓ วัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสลบถึง ๓ วันนะ

ถ้ามีบุคคลตัวอย่างก็หลวงปู่มั่น หลวงตาท่านบอ หลวงปู่มั่นก็สลบเหมือนกัน เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาท่านก็สู้กับเวทนา สู้กับความจริง สู้กับไข้ ท่านไม่สบายนะ

ภาวณาไปจนซ็อกเลย สลบไปเลย แต่พอฟื้นขึ้นมาอีก ฟืนมาเอาอีก ไม่มีถอย ในเมื่อไม่มีถอยเพราะอะไร เพราะว่าสร้างสมบุญญาธิการมา

เราเคยทำกันอย่างนั้นไหม เรามีแต่กิเลสมันจะดีให้สลบไป มีแต่ของชั่วที่มันกระเทิบให้ความเพียรเราสลบไป ความเพียรเราสลบหมดละ ไม่มีอะไรต่อสู้กับมันได้เลย ไม่มีความจริงขึ้นมาเป็นความจริงของเราเลย ถ้ามันจะเป็นความจริงขึ้นมา ความจริงขึ้นมาเห็นไหม

ของดีในพุทธศาสนา เรายังไม่มี เราก็ฝึกฝนของเรา ฆราวาสนะ สิ่งทีนิสัยของเรา นิสัยของฆราวาส ขอนิสัย ขอนิสัย ถ้ามันนิสัยธรรมมา นิสัยธรรมมานี้มันจะอ่อนนุ่ม ถ่อมตนของมัน มันจะรับฟังคนอื่น มันจะรับฟังเหตุผล ถ้าเราฟังเหตุผล เหตุผลคืออะไร เหตุและผลคือธรรม แต่เวลาเหตุผลของกิเลสนะ ของของเราณะของคาวของเหม็น เวลาของเหม็นขึ้นมามันคิดของมัน มันจินตนาการของมัน มันพอใจของมัน แล้วอ้างอิงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังหน้าไปตลอด อ้างธรรมบังหน้าตลอด ทั้งๆ ที่กิเลสทั้งนั้น เอาธรรมมาบังหน้า แล้วว่าเป็นความคิดความเห็นความดีของเราตลอดไปเลย

แต่ถ้าเรามีสติปัญญาของเราณะ เราพยายามพุทธโธของเรา มันอ่อนนุ่มถ่อมตนขึ้นมา มันยอมรับความจริง จิตถ้ามันยอมรับความเห็น ยอมรับความรู้ความเห็นตามความเป็นจริง เหตุและผลรวมลงเป็นธรรม เพราะมันมีทิวฐิ มันมีความเห็นแก่ตัวมันเห็นแก่ตนของมันเอง มันถึงปิดกั้น พยายามเอาทิวฐิมานะ เอาความเห็นของตัวเป็นที่ตั้ง แต่ถ้ามันเป็นความจริงนะ ถึงเวลาเป็นความจริงขึ้นมา มันอ่อนนุ่มถ่อมตน มันเปิดรับ

พอมันเปิดรับขึ้นมา เห็นไหม คูสิ เวลาภาชนะใดถ้ามันเปิดรับน้ำ น้ำนั้นจะเข้าสู่ภาชนะนั้น ถ้ามันคว่ำของมัน มันไม่ยอมรับของมัน แล้วมันอ้างด้วยว่าเต็มแล้วๆ อ้างว่าเป็นความจริง ทั้งๆ ที่มันไม่มีอะไรเลย สิ่งนี้เวลาพูดเป็นบุคคลาธิษฐาน มันเห็นภาพ แต่เวลาหัวใจของเราถ้ามันเป็น มันไม่เห็นภาพ มันมีแต่ความว่าเหว มีแต่ความเห็นแก่ตัว มีแต่ความคัน มีแต่ความอี๊ดอัดขัดข้องในใจ แล้วบอกว่าว่างๆ ว่างๆ มันว่าของมันไปใจ มันไม่เป็นความจริงหรอก แต่ถ้าเป็นความจริงนะ เห็นไหม

วันนี้เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำเป็นตัวอย่าง นี่ทำเป็นตัวอย่างของเรา แล้ววางกรรมและวินัยนี้ไว้ อายุนะ ๒,๖๐๐ ปี ยืนยันกันมา แล้วยืนยันกันมาในสมัยปัจจุบันนี้ เห็นไหม มีครูบาอาจารย์หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ท่านทำของท่าน ท่านทำของท่านขึ้นมาเป็นประโยชน์กับตัวของท่านขึ้นมา แล้วท่านถึงว่ากรรมและวินัยของท่านให้เราก้าวเดินตาม ถ้าเราก้าวเดินตามนะ เราเคารพครูบาอาจารย์ เราไม่เคารพคนใกล้ๆ เราห rokok เราไม่เคารพหมู่คณะ เราเคารพครูบาอาจารย์

นี่เห็นไหม เราเปิดสติปฏิบัติทางตรงศีลธรรมฐานของหลวงปู่มั่น ท่านทำเป็นตัวอย่างอยู่แล้ว มันมีร่องมีรอยไ้ มันมีเหตุมีผลของมัน ไม่ใช่เรามากุยกัณ เรามา ชุ่มสากจุกา เรามาแลกเปลี่ยนความเห็นกัน แล้วเราก็มาทิฎฐิเอาชนะเอาแพ้กัน เอาชนะเอาแพ้กันมันไม่มีประโยชน์อะไรเลย มันต้องเอาชนะเอาแพ้กับกิเลสเราสิ มันต้องตั้งสติขึ้นมา ถ้าบริกรรมต้องบริกรรมให้ได้ ถ้าใช้ปัญญาต้องใช้ปัญญาให้ได้ ใช้ปัญญาให้ได้มันเกิดเหตุเกิดผลของมัน จิตมันพิจารณาของมันนะ มันปล่อยวางของมัน มันปล่อยวางสิ่งที่มันยึดมันถือมัน ปล่อยวางความคิดนั้นนะ ปล่อยวางทิฎฐิมานะนั้นนะ ถ้ามันปล่อยวางๆ ตัวมันเองก็ดีขึ้น พอตัวมันเองดีขึ้น

คูสิ เวลาคนเราตกลงไปในหลุมจี เวลามันขึ้นมามันก็ยังเหม็นอยู่ณะ ถ้ามันเข้าไปอาบน้ำ เข้าไปเอาน้ำชำระล้าง ถ้าขี้มันออกไปจากตัวมากน้อยเท่าไร ความกลิ่นเหม็นก็เบาลงๆ ใจ แต่ถ้ามันชำระล้างจนตัวสะอาดกลิ่นเหม็นก็หมดไป นี่ก็เหมือนกัน พุทโธๆ ปัญญาอบรมสมาธิขึ้นไป ความเห็นแก่ตัว ความทิฎฐิมานะ ความยึดมันถือมันในใจที่มันปล่อยวางๆ ไปนะ

แล้วถ้ามันเป็นสัมมาสมาธิตัวมันสะอาด จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไป ด้วยอุปกิเลส มันจะส่องใสของมัน มันมีความว่างของมัน ความส่องใสความว่างเพราะอะไรละ เพราะสิ่งที่เป็นความสกปรกโสภม สิ่งที่เป็นทิฎฐิมานะมันจางไปๆ พอมันจางไป พอมันเป็นสัมมาสมาธิ เห็นไหม นี่เจริญๆ เวลามันเจริญแล้วมันถึงความเสื่อม พอมันมีความเสื่อม ความเสื่อมเพราะอะไรละ เพราะความเจริญนี้มันต้องมีสติ มีปัญญา มีการบำรุงรักษา

เวลาเราภาวนาของเรา เราต้องมีสติปัญญารักษา แต่เราความเลื่อมใส เวลารักษาขึ้นมา พอเป็นผลขึ้นมาแล้วเราก็ภูมิใจ พอภูมิใจไม่มีสติปัญญารักษาไว้มันก็เลื่อมไป เห็นใหม่ พอมันเลื่อมไปนี่ไง พอมันเจริญแล้วเลื่อมใจ แต่พอเรามีสติปัญญามันเจริญขึ้นมาแล้วทำอะไรต่อ ถ้ามันเจริญขึ้นมาแล้วนี่ เราก็ใช้งานต่อเนื่องกันไป เราพิจารณาของเราไป เห็นใหม่

แต่ด้วยอำนาจวาสนาบารมีของคนนะ แม้แต่เป็นปุถุชน ล้มลุกคลุกคลานมันก็ว่า สิ่งนี้เป็นธรรมดา สิ่งนี้เป็นธรรมดา เวลาจิตมันสงบเข้ามาแล้วนี่ มันว่าสิ่งนั้นเป็นนิพพาน แล้วสิ่งนี้มีอยู่แล้ว เคยทำมา เคยรู้เคยเห็นแล้วมันอยู่กับเรา นี่คือสัญญา นี่คือความจำ เคยจำอารมณ์นั้นได้ แล้วเวลาออกมาทุกข์ ออกมาโดนบีบบังคับอะไรนะ กิเลสมันเหยียบย่ำทำลายนะ เวลากิเลสของ ของกิเลสที่มันขึ้น เวลาของมันขึ้นมันเหยียบย่ำ มันเร่าร้อนไปหมดละ เขาบอกว่า เอ่อ! สิ่งนี้เคยรุ่มเย็นเป็นสุขนั่นคือนิพพาน อันนี้ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา นี่ของมันนะ เวลาของเหม็นมันย่ำยีไปหมดเลย ทั้งๆ ที่มันเลื่อมมามันไม่มีอะไรเลย

แต่ถ้ามันสงบเข้าไปเห็นใหม่ พอจิตมันสงบแล้วนี่เรามีสติปัญญาขึ้นไป เราออกฝึกหัดใช้ปัญญา ถ้ามันใช้ปัญญาได้มันก็เบิกทางเข้าไปได้ มันก็เบิกแล้วถอดถอนกิเลส ตัณหาทะยานอยากของมันออกไป ถ้าสมาธิมันอ่อนแอลง การที่จะเจริญภาวนาไปมันก็ไม่สะดวก ถ้าไม่สะดวกมีครูบาอาจารย์ก็วางปัญญานั้นไว้ก่อน กลับมาพุทโธๆ

ถ้าจิตมันสงบระงับเข้าไป มันก็ออกไปใช้ปัญญาต่อเนื่องกันไป เห็นใหม่ สิ่งที่เราใช้ปัญญาออกไป โดยศีล สมาธิ มันเกิดปัญญา ปัญญาที่เกิดจากศีล สมาธิ ที่มันเป็นตัวหนุนขึ้นมา สมาธิที่หนุนให้เกิดปัญญา ปัญญาเกิดเป็นภาวนามยปัญญามันก็แยกแยะของมันไป พิจารณาซ้ำแล้วซ้ำเล่าขึ้นไป มันมีเหตุมีผล มันมีศีลสมาธิรองรับให้เกิดปัญญา พอปัญญามันเกิดขึ้นมันก็แยกแยะของมันไป

เวลามันเลื่อมกลับมาที่สมาธิ สมาธิเป็นตัวฐานรองรับไว้ ไม่ใช่เลื่อมออกมา นี่เราเคยเป็น เราเคยได้ เราเคยมี เราเคยมีขึ้นมา สิ่งที่เคยมันก็สัญญา สัญญาก็อดีต เมื่อที่ชาติแล้วก็เอามาอุ้มกินว่าเป็นสมบัติของเรา แต่ในปัจจุบันมันทุกข์ตลอด มันไม่มีความจริงเลย ถ้ามีความจริงนะ นี่สังขารธรรมนี้ ศาสนามีของดินะ

ของดี ถ้าใครทำถึงที่สุดมันได้ของดีตามความเป็นจริงอันนั้น แต่เราทำไม่ได้ตามความจริงอันนั้น เราทำความจริงโดยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก เอาธรรมะมาบังไว้ เอาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอ้างอิงโดยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก เพราะสังคมเขาเชื่อถือศรัทธา เขายอมรับสัจจะความจริง เขายอมรับสิ่งที่เป็นธรรมๆ เขาแสวงหาความเป็นธรรม เขาอยากได้ธรรมกัน เราก็เอาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยสัญญาอารมณ์มาอ้างอิงถึงนั้น แต่ในหัวใจของเรามันมีแต่ความทุกข์ร้อน มีแต่ความเร่าร้อน มีแต่ความทุกข์ความทะยานอยากในหัวใจ แต่เอาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอ้างอิงไว้บังไว้ข้างหน้า แต่กิเลสตัณหาความทะยานอยากอยู่เบื้องหลัง

แต่ถ้าเป็นความจริงนะ เป็นของจริง เห็นไหม คุณแมลงผึ้งมันหาแต่เกสรดอกไม้ของมัน หาแต่คุณงามความดีของมัน เวลาครูบาอาจารย์ของเรา เห็นไหม หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านอยู่ในป่าของท่าน ท่านอยู่กับรุกขมูลเสนาสน์ ท่านไม่เกี่ยวข้องกับญาติกับโยมเลย กับญาติกับโยมนี้เป็นภาระรับผิดชอบ มันเป็นภาระที่พะรุงพะรัง แต่ถ้าเราอยู่ของเราโดยเอกเทศเห็นไหม

เวลาของเรามันไม่มี เวลาของเรา เราต้องต่อสู้กับกิเลสตัณหาความทะยานอยากในใจของเรา กิเลสตัณหาความทะยานอยากในใจของเรามันเร่าร้อน มันพยายามทำให้หัวใจนี้ขุ่นมัว เราต้องการเวลา เราต้องการเวลาที่ใช้บำเพ็ญกรรม ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ เพื่อให้คำบริกรรม ให้สิ่งที่ว่าต่อเนื่อง เพื่อให้ดูแลรักษาใจของเรา เราพยายามรักษาของเรา เราจะไม่คลุกคลี เราจะไม่ไปออกอ่อนออชားฉอเลาะ ไม่ออกอ่อนฉอเลาะกับสังคมของเขา เราจะอยู่กับความจริงของเรา ถ้าความจริงของเรานะ

นี่ครูบาอาจารย์เราท่านทำอย่างนั้น ท่านมีความจริงของท่านอย่างนั้น นี่ไง ถ้าเป็นเกสรดอกไม้ เป็นสิ่งคุณงามความดี เขาจะถนอมเขาจะรักษาคุณงามความดีของเขา แต่ถ้าเป็นเรื่องของ همین เห็นไหม ของ همینมันก็คลุกเคล้า นี่ของ همینแมลงวันมันชอบ ถ้ามีของ همینที่ไหน เห็นไหม คุณ ในเมื่อมันมีซากสัตว์ มีซากสัตว์ มีทุกๆ อย่างมันไปรุมกินกันอยู่นั้น แต่ถ้าเราเป็นแมลงผึ้ง เราไม่ต้องการซากสัตว์ เราต้องการเกสรดอกไม้ เราต้องการสิ่งหอมหวาน เราต้องการสิ่งที่เป็นวิเวก เราต้องการสิ่งที่เป็นประโยชน์กับเรา เรา

ไปโดยตัวของเรา เราบินไปสู่เกสรดอกไม้เป็นที่สูง เราไม่บินไปกลิ้งเหม็นกลิ้งคาวอย่าง
นั้น

นี่ถ้าความมีของ ของเหม็นหรือของหอม ถ้าเป็นของเหม็น ของเหม็นมันก็
คลุกเคล้า มีซากสัตว์ที่ไหน มีแมลงตัวหนอนที่นั่น มีสัตว์กินซากที่นั่น ไปหากินกันอยู่
อย่างนั้นไง นี่ถ้าของเหม็นมันต้องการอย่างนั้น เราไม่ต้องการของเหม็นนะ

ถ้ามีของให้เป็นของดี ของดีก็ของดีเพื่อเรา ของดีเพื่อหัวใจของเรา เราทำ
ประโยชน์กับเรา ถ้าทำประโยชน์กับเรามันจะเป็นประโยชน์กับเรา เราทำเพื่อประโยชน์
นะ ประโยชน์เรา ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน ถ้านะกิเลสมันเบียดเบียนหัวใจของเรา
มันแผดเผาหัวใจของเรา ถ้ามันแผดเผาหัวใจของเราแล้ว มันจะลามปามแผดเผาไปหมด ดู
ไฟป่าสิ ไฟป่าถ้ามันจุดติดที่ไหนนะ ถ้าไฟป่าหลายจุดแล้วมันไหม้ไปประจบกัน มันจะ
เผาผลาญไปทั่ว

เวลาจิตใจของเรามันอ่อนแอ มันมีแต่ความทุกข์ความยาก ความทุกข์ความยากมัน
เกิดจากใจ เราเห็นหน้ากันชุ่มชื้นยิ้มแย้มแจ่มใส เราไม่รู้หรือกว่าในหัวใจของใครมันเศร้า
โศกเสียใจทุกข์ร้อนขนาดไหน แล้วมีแต่ความโศกเศร้า ความทุกข์ความร้อน ใครๆ ก็มี
แต่โศกเศร้า ความทุกข์ความร้อน เอาความโศกเศร้าความทุกข์ความร้อน เห็นไหม

เหมือนไฟป่าที่มันแต่ละจุดๆ มันไหม้ไปเผชิญกัน มันไหม้ไปถึงเป็นชิ้นเดียวกัน
เป็นเนื้อเดียวกัน มันจะไหม้ทำลายไปทั่วหมดเลย ทีนี้ถ้าเรามีไฟที่ไหน เราดับไฟที่นั่น มี
ไฟที่ไหนเราดับไฟที่นั่น เห็นไหม เราดับไฟในใจของเรา ถ้าเราดับไฟในใจของเรา เห็น
ไหม หน้าชื่นตาบานแต่หัวใจมันเราร้อน หัวใจเราร้อน เราจะต้องมีสติมีปัญหา

ความเป็นจริงในพุทธศาสนา เห็นไหม โคนไม้ ที่สงบสงัด ที่วิเวก ไปแบบนอ
แรม นั้นจะสร้างคุณงามความดีขึ้นมาในใจดวงนั้น แต่ถ้าไปคลุกคลี ไปแบบอีกที่ก็
ครึกโครม ไปแบบนั้นนะ นี้จะไปรุมกินซากสัตว์กัน ซากสัตว์ที่เขาแสวงหากัน เห็นไหม
เราไม่แสวงหาอย่างนั้น นี่ถ้าเขาแสวงหาอย่างนั้น นี่ของเหม็น ของเหม็นแมลงวันมัน
ชอบ เราไม่ต้องการของเหม็น เราไม่ใช้ของหอมของแมลงวัน เราอยากได้ของหอมของ
แมลงผึ้ง เราอยากได้เกสร ได้คุณงามความดี ได้กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม แล้วกลิ่นของ

ศีลกลั่นของธรรมมันควรเกิดขึ้นที่ในใจของเรา ถ้าในใจเกิดขึ้นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารื้อค้นมาแล้ว วางธรรมและวินัยนี้ไว้

วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา พวกเราชาวพุทธนะ วันสำคัญทางพุทธศาสนา เรา ก็พยายามจะสร้างคุณงามความดีของเรา ในวันสำคัญทางพุทธศาสนา เราบวชใหม่ ๆ นะ วันพระทุกวันพระไม่นอน ถือเนสัชชิกตลอด โดยปกติพรรษาแรก ๆ เนสัชชิกมาตลอด เลย แต่พอเราปฏิบัติเข้มข้น ๆ มันเริ่มดีขึ้น ก็ผ่อน ๆ กัน แต่ถ้าวันโกนวันพระเรื่องไม่นอน นี้ปกตินะ เรื่องเนสัชชิกเป็นเรื่องธรรมดา เรื่องการภาวนาเป็นเรื่องปกติ ให้อธิบายผ่อนกัน นี้มันเป็นผ่อนกัน

ฉะนั้น สิ่งนี้วันนี้เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา ทุกคนเขาก็แสวงหากัน เราก็แสวงหานะ เราเป็นพระ เราเป็นนักรบในพุทธศาสนา เป็นพระภิกษุ เป็นชงชัย เป็นหัวหอก เป็นผู้พยายามค้นคว้าให้เกิดขึ้นมาจากใจของเรา ถ้าใจของเราเกิดขึ้นมา เห็นไหม ธรรมเกิดขึ้น สิ่งที่หลงตาท่านพูดบ่อย สิ่งที่สัมผัสธรรมได้คือหัวใจ คือความรู้สึก อย่างอื่นสัมผัสธรรมไม่ได้

ทุกคนมีใจเหมือนกัน แต่เขามีหน้าที่การงานรับผิดชอบของเขา ทางของคฤหัสถ์ เป็นทางค้ำแคบ เราเป็นนักรบ เราเป็นศากยบุตรพุทธชิโนรส ทางกว้างขวาง ๒๔ ชั่วโมง ภาวนาได้ทั้งวันทั้งคืน ฉะนั้นเราทำทางของเราขึ้นมา ถ้าเป็นทางกว้างขวาง เราหาหนทางของเรา ประพฤติแบบของเราให้เป็นความจริงของเรา

วันสำคัญทางพุทธศาสนา ทุกคนก็ดิ้นรนแสวงหา เราก็เป็นนักรบ เราก็เป็นศากยบุตรพุทธชิโนรส เป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเป็นชงชัยที่จะรบกับกิเลส เราพยายามรบกับกิเลสของเราให้ประสบความสำเร็จของเรา ให้หัวใจเรามีธรรมในหัวใจ สิ่งสัมผัสให้มีธรรมในหัวใจ ร่มเย็นเป็นสุขในหัวใจของเรา แล้วเราจะเป็นประโยชน์กับบริษัท ๔ เราจะเป็นประโยชน์กับศาสนา

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพุทธศาสนาได้บวชมาเป็นพระ เป็นพระเป็นศากยบุตรพุทธชิโนรส ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเป็นในธรรมของเรา ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต เราจะใกล้ชิดกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะถ่ายทอดธรรมของ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อเราด้วย เพื่อบริษัท ๕ ด้วย เพื่อสังคมโลกด้วย เพื่อ
ความร่มเย็นเป็นสุขของโลก เอวัง